

Arrest

nr. 114 341 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de rechtspleging

2.1 Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat enkel de verzoekende partij een bewijskrachtig document voorlegt dat aantoont dat ze het voordeel van de *pro deo* geniet. Op 15 oktober 2012 heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beschikking houdende vaststelling van het rolrecht opgestuurd naar de heer D.M.A.(...), zijnde de partner van de verzoekende partij, eveneens met betrekking tot hun vier minderjarige kinderen, die samen met de verzoekende partij in hetzelfde verzoekschrift beroep aantekende, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen. In deze beschikking werd uitdrukkelijk op artikel 39/68-1, § 5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet gewezen, waarin bepaald wordt dat indien het rolrecht niet binnen de wettelijke termijn betaald is, het beroep niet op de rol geplaatst wordt.

Op 7 november 2012 wordt aan de heer D.M.A.(...) meegedeeld dat het beroep, mede door hem ingesteld, niet op de rol geplaatst wordt omdat het verschuldigde rolrecht niet betaald werd, evenmin voor hun vier minderjarige kinderen.

Artikel 39/68-1, § 5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het rolrecht wordt door de verzoekende partij voorgeschieden. De betaling wordt verricht binnen een termijn van acht dagen, die ingaat op de dag dat de hoofdgriffier de betrokkene ter kennis brengt dat het rolrecht verschuldigd is en waarbij hij tevens op de hoogte wordt gesteld van het verschuldigde bedrag.

Indien het bedrag niet binnen de in het eerste lid bepaalde termijn is gestort, wordt het beroep niet op de rol geplaatst. De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd. Bij tijdige kwijting wordt het beroep op de rol geplaatst en gaat de termijn bedoeld in artikel 39/76, § 3, in.”

Inmiddels is de termijn van acht dagen verstreken zodat het beroep in hoofde van de heer D.M.A.(...) en de vier minderjarige kinderen niet meer op de rol kan worden geplaatst. Ter terechtzitting wordt hieromtrent geen opmerking geuit door de advocaat van de verzoekende partij.

2.2 De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

3.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen in het kader van artikel 3 van het EVRM kan geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen. De verzoekende partijen verwijzen naar de situatie in Afghanistan en betogen dat het specifieke gevaar voor kinderen in Afghanistan, die een kwetsbare groep vormen, wel bekend is. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. Evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. Daarenboven laten de verzoekende partijen na om in

concreto enig begin van bewijs bij te brengen. De verzoekende partijen moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde, dan wel hun kinderen, een schending van artikel 3 van het EVRM is. Bovendien hebben de bestreden beslissingen enkel tot gevolg dat de verzoekende partijen, alsmede hun kinderen, waartoe de het bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker genomen in hoofde van mevrouw tevens gericht is, het grondgebied van de in de beslissingen vermelde sta(a)t(en) dienen te verlaten, maar dwingt de verzoekende partijen niet om naar hun land van herkomst terug te keren. Tot slot, werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 juli 2012 van met nummer 84 205 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan mevrouw geweigerd. Dit in navolging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die in de beslissing van mevrouw tevens verwees naar diens beslissing genomen in hoofde van mijnheer.

In voormeld arrest van deze Raad wordt daarenboven het volgende overwogen: “daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België, kan tevens besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die zij gedurende de laatste jaren in dit land beweert te hebben ondervonden.” De verzoekende partijen kunnen te dezen dienvolgens niet worden bijgetreden als zou de verwerende partij een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM dienen te onderzoeken bij een terugkeer naar Afghanistan.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wordt opgemerkt dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Het artikel 22bis van de Grondwet, het welk evenzeer wordt opgeworpen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partijen zich daarom evenmin dienstig op voormeld artikel kunnen beroepen.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij kan evenmin afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.”

3.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 juni 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen in het verzoek tot horen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 juni 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij de beschikking te betwisten waarin gesteld wordt dat een vernietiging geen nut zou hebben en verwijst naar haar brief om gehoord te worden waarbij ze wijst op bestaande rechtspraak van deze Raad: een bevel om het grondgebied te verlaten mag niet afgeleverd worden indien dit strijdig zou zijn met internationale

verplichtingen. *In casu* wordt geen rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen en het risico dat ze lopen in Afghanistan. Zij wijst op artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat omgezet is in artikel 22*bis* van de Grondwet en artikel 3 van het EVRM. Ze verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald de zaak "*N. t. Zweden*" en stelt dat er in de beschikking niet geantwoord wordt op haar argumenten in dit verband. Algemene rapporten en risico's werden aangehaald in het verzoekschrift, de risico's kunnen gestaafd worden op basis van rapporten, de risico's zijn duidelijk omschreven. Bovendien heeft de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden, terwijl geen twijfel bestaat aan het bestaan van de risico's. De verzoekende partij vraagt minstens dat deze risico's onderzocht worden, dat erop geantwoord wordt, en het is aan de tegenpartij dit te doen. Waar in de beschikking gesteld wordt dat geen elementen werden aangebracht die concreet een schending van artikel 3 van het EVRM aantonen, treedt de Raad in de plaats van de verwerende partij: het is aan de verwerende partij dit te onderzoeken, dit kadert binnen de motiverings- en onderzoeksplicht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de beschikking wordt hierop niet ingegaan, ondanks de duidelijke plicht in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot het hoger belang van de kinderen wordt in de beschikking gesteld dat artikel 22*bis* van de Grondwet geen directe werking heeft, maar in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 7 maart 2013 wordt gesteld dat artikel 22*bis*, § 4 van de Grondwet directe werking heeft. De Raad van State meent dat dit artikel geen directe werking heeft, maar de Raad van State is het enige gerecht dat deze mening heeft en deze mening geldt enkel voor vreemdelingen, dus dit is een vorm van discriminatie.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking. Zij stelt dat er internationale bescherming gevraagd werd en deze werd afgewezen, dus is er wel degelijk een onderzoek gebeurd en dit wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de

staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

3.5 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 3.2 en 3.4 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.5.1 Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partij te dezen heeft opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europees rechtelijke bepalingen. *In casu* voert de verzoekende partij ter terechtzitting van 27 augustus 2013 de schending aan van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij voorhoudt dat geen rekening wordt gehouden met het risico dat de kinderen lopen in Afghanistan.

3.5.1.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij zich reeds twee maal vluchteling heeft verklaard en toen reeds vergezeld was van haar vier minderjarige kinderen.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.5.1.2 De Raad merkt aldus vooreerst op dat de verzoekende partij zich twee maal vluchteling heeft verklaard, met name op 19 augustus 2009 en op 28 oktober 2010, waarbij zij vergezeld was door haar vier minderjarige kinderen, en ter gelegenheid van deze aanvragen respectievelijk hetzij naar aanleiding van het horen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetzij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, uitgebreid de mogelijkheid had om specifieke problemen met betrekking tot de veiligheidssituatie van haar kinderen in Afghanistan aan te halen en naar voren te brengen.

Ook ter gelegenheid van voormelde tweede asielaanvraag, waarbij zij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, heeft de verzoekende partij met geen woord gerept over een risico wat betreft de veiligheidssituatie van haar kinderen in Afghanistan, dan wel enige aanwijzing gegeven over deze elementen die een verder onderzoek naar de noodzaak van een vluchtelingenstatus of van een subsidiaire beschermingsstatus zouden aantonen. De verzoekende partij verliest uit het oog dat ter gelegenheid van het indienen van een asielaanvraag zij terzelfdertijd alle elementen kan aanhalen met het oog op de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de vraag tot het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, hetzij subsidiaire beschermingsstatus, een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 van

het EVRM inhoudt. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de bestreden beslissing wordt opgeschort tot dat een beslissing over dergelijke nieuwe asielaanvraag is genomen. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij niet aan dat een nieuwe asielaanvraag zou zijn ingediend. Zij toont minstens niet aan dat één en ander anders zou zijn verlopen.

Thans, kan zij de verwerende partij *in casu* niet verwijten geen verder onderzoek te hebben verricht als zij zelf nalaat (nieuwe) gegevens aan te reiken, dit niet alleen betreffende de veiligheidssituatie, maar ook betreffende de regio van waar zij afkomstig is, zeker nu uit de eerdere asielbeslissing duidelijk blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde afkomstig te zijn uit Afghanistan, dan wel de beweerde Afghaanse regio. Zoals in voormelde beschikking van 17 juni 2013 reeds uitdrukkelijk werd aangegeven, werd in het arrest met nummer 84 205 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 juli 2012, waarbij de asielaanvraag, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op definitieve wijze werd afgewezen, het volgende geoordeeld:

“De Raad wijst er verder op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij/zij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht de kennis van betrokkene over de streek van herkomst te toetsen. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij enige kennis heeft van de situatie in zijn/haar land of regio van herkomst en dat hij/zij achtergrondinformatie kan verschaffen over de door hem/haar aangehaalde vrees voor vervolging. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster en haar familieleden, mocht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid afleiden dat zij niet het bewijs leveren van hun beweerde afkomst. Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België, kan tevens besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die zij gedurende de laatste jaren in dit land beweert te hebben ondervonden.”

en

“Immers, indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij/zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij/zij voorhoudt te zijn ontvlucht en hij/zij zoals in casu daarenboven geen enkel documenten indient waaruit zijn/haar identiteit, nationaliteit en afkomst blijkt, maakt hij/zij door zijn/haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn/haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoekster niet de waarheid vertelde over haar werkelijke verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen.”

Er wordt op gewezen dat sedert deze uitspraak, de verzoekende partij nog steeds niet, ook niet ter terechtzitting, kenbaar heeft gemaakt uit welk gedeelte van Afghanistan zij afkomstig is, dan wel heeft verbleven, derwijze dat aan de verwerende partij niet kan verweten worden geen nader onderzoek te hebben verricht naar de naar voor gebrachte specifieke veiligheidssituatie (voor kinderen) in Afghanistan, wat zij niet kan doen bij gebreke aan medewerking van de verzoekende partij. De verzoekende partij vergenoegt zich thans te stellen dat “*geen rekening gehouden (werd) met (...) het risico dat ze (de kinderen) lopen in Afghanistan*” en laat hierbij na bovenstaande motieven, waaraan kracht van gewijsde kleeft, te weerleggen. Van een vreemdeling die stelt of beweert te vrezen dat hij in een land, bij een eventuele terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, mag verwacht worden dat deze vreemdeling het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft de situatie van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over haar situatie. De redenering van de verzoekende partij die eenzijdig de bewijslast lijkt te leggen op de verwerende partij, of nog, op de Raad, kan niet gevolgd worden.

3.5.1.3 Er dient vervolgens inderdaad vastgesteld dat de verzoekende partij slechts ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift gericht tegen de huidige bestreden beslissing verwijst naar rapporten en spreekt over een specifiek risico voor kinderen, als kwetsbare groep, in Afghanistan, met name rekrutering, aanvallen op scholen en gevaar voor luchtaanvallen en explosieven. Zoals reeds gesteld zet zij dit betoog uiteen zonder verder aan te tonen van welke streek in Afghanistan zij afkomstig is, dan wel (met de kinderen) heeft verbleven, en zonder de eerdere definitieve asielbeslissing op dat punt te verduidelijken.

Er dient op geduid dat uitsluitend de algemene situatie in het land van herkomst slechts uitzonderlijk, dit is bij extreme gevallen van algemeen geweld, in aanmerking kan worden genomen. Verder moet bescherming worden verleend aan een vreemdeling die voorhoudt deel uit te maken van een groep die systematisch aan mishandelingen wordt blootgesteld voor zover blijkt dat een dergelijke praktijk bestaat en dat de vreemdeling deel uitmaakt van die groep.

Buiten die gevallen moet een vreemdeling aantonen dat behalve de algemene situatie in het land van herkomst ook de omstandigheden eigen aan zijn geval aanleiding geven tot een risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst. Zo heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het door de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aangehaalde arrest *N. tegen Zweden* met nummer 23.505/09 van 20 juli 2010 gesteld dat bij het onderzoek om na te gaan of een risico op mishandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat, rekening moet worden gehouden met de algemene toestand in het betreffende land en met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Er mag niet aan statistieken en algemene verslagen worden voorbijgegaan, doch dit betekent niet dat enkel een verwijzing naar dergelijke statistieken en verslagen zou volstaan om tot een risico op foltering of onmenselijke vernedering of bestraffing te besluiten (*cf.* RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

De verzoekende partij kan zich te dezen aldus bezwaarlijk beroepen op de systematische blootstelling aan een praktijk van slechte behandelingen in een land, meer bepaald Afghanistan, van een bepaalde groep waartoe zij, dan wel haar kinderen, zouden behoren. Zoals reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 17 juni 2013 werd gesteld, kan de verzoekende partij derhalve niet volstaan met de verwijzing naar de algemene toestand in het beweerd land van herkomst of verblijf, en evenmin naar algemene rapporten, maar dient zij tevens enig verband met hun persoon aannemelijk te maken, al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. De Raad merkt op dat zelfs een concrete aanduiding ontbreekt waarom de verzoekende partij vreest dat haar kinderen zich in een gelijkaardige situatie zullen bevinden als de gevallen terug te vinden in de rapportering waarnaar zij verwijst. Overigens kan de vraag naar de actuele relevantie worden gesteld, daar de Raad opmerkt dat het rapport van de VN Veiligheidsraad van 26 april 2012 dat de verzoekende partij in hoofdzaak aanhaalt ter illustratie van de risico's die kinderen lopen in Afghanistan en waarnaar zij in hoofdzaak verwijst, slechts een rapporteringsperiode bestrijkt van ongeveer één jaar en dit twee jaar geleden, meer bepaald van januari tot december 2011. Gelet op het voorgaande volstaan *in casu* verwijzingen naar rapporten aangaande de veiligheidssituatie van kinderen in Afghanistan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, ook niet afzonderlijk in hoofde van de kinderen, die overigens, zoals werd vastgesteld *sub* punt 2 van dit arrest, te dezen geen verzoekende partij uitmaken. Het volstaat immers geenszins te verwijzen naar de algemene, niet nader toegelichte situatie in een bepaald land om aan te

tonen dat de kinderen van de verzoekende partij in dat land, waarvan de verzoekende partij bovendien niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn, dan wel er de laatste jaren effectief (met de kinderen) te hebben verbleven, daadwerkelijk een dergelijk risico lopen. Deze vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. De verzoekende partij brengt met haar betoog geen elementen bij die tot een andere afloop van de administratieve procedure kunnen leiden.

Er wordt dienvolgens geen afbreuk gedaan aan hetgeen hieromtrent werd gesteld in de beschikking van 17 juni 2013, zodat de inhoud ervan overeind blijft. Gelet op het voorgaande, gaat ook de aantijging van de verzoekende partij jegens de Raad, bij de beoordeling van het betoog in het licht van artikel 3 van het EVRM in de plaats te treden van verwerende partij, niet op.

3.6 In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: Terugkeerrichtlijn) (cf. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98). De verzoekende partij kan zich niet rechtstreeks meer beroepen op artikel 5 van de terugkeerrichtlijn gezien deze is omgezet in nationale wetgeving en de verzoekende partij niet aantoont dat deze omzetting niet correct is geschied. De Raad wijst volledigheidshalve op wat volgt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals *in casu*, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. *In casu* verwijst de verzoekende partij naar het hoger belang van de kinderen gelet op het risico dat haar kinderen lopen in Afghanistan. Gelet op hetgeen hierboven *sub* punt 3.5 en onderverdeling werd vastgesteld, kan dan ook niet worden ingezien waarom in de bestreden beslissing afzonderlijk zou moeten worden ingegaan op de omstandigheid dat de verzoekende partij minderjarige kinderen heeft en kon hoe dan ook niet worden ingegaan op omstandigheden met betrekking tot de kinderen die niet ter kennis gebracht zijn van het bestuur, hoewel de verzoekende partij daar meermaals de mogelijkheid toe had.

3.7 In de mate waarin de verzoekende partij artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag opwerpt, wordt erop gewezen dat zij bij haar betoog geen afbreuk doet aan hetgeen hieromtrent reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 17 juni 2013 werd gesteld, met name dat de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden aangevoerd omwille van het feit dat dit verdragsartikel geen rechtstreekse werking heeft. Het Kinderrechtenverdrag is een internationaal verdrag dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. Het feit dat het Kinderrechtenverdrag de grondwetgever heeft doen besluiten een artikel 22*bis* in de Grondwet op te nemen, staat los van de aangevoerde rechtstreekse werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag als dusdanig. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)).

3.8 Daargelaten de vraag of artikel 22*bis* van de Grondwet wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen specifieke maatregel betreffende de kinderen van de verzoekende partij vormt. De verzoekende partij, moeder van vier minderjarige kinderen, heeft een asielaanvraag ingediend. Deze minderjarige kinderen werden en worden begeleid en vergezeld door hun moeder. Dienvolgens volgen de minderjarige kinderen het lot van de moeder en worden zij als dusdanig vermeld bovenaan op de bestreden

beslissing. De bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) is een vervolgbeslissing van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar asielaanvraag op definitieve wijze werd beëindigd, waarna *in casu* de Raad evenzeer de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft geweigerd bij arrest met nummer 84 205 van 4 juli 2012, en vormt geen afzonderlijke maatregel betreffende de kinderen. Bovendien blijkt uit het geheel van het voorgaande dat er *in casu* geenszins aanwijzingen voorhanden waren hiermee rekening te hoeven houden en betreft de verzoekende partij haar betoog niet op haar/hun concrete geval waardoor zij met haar beschouwingen niet aannemelijk maakt dat voornoemde beschikking onterecht werd genomen, laat staan dat ze kunnen leiden tot een andere uitkomst van huidig geding. Mede gelet op de omstandigheid dat de vier minderjarige kinderen van de verzoekende partij te dezen overigens geen verzoekende partij uitmaken, zoals werd aangegeven *sub* punt 2 van dit arrest, en daargelaten de vraag naar de directe werking van voormeld artikel, kan de schending van artikel 22*bis* van de Grondwet dan ook niet worden aangenomen.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de middelen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 17 juni 2013 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 22*bis* van de Grondwet en van artikel 3 van het EVRM, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET